

РЕШЕНИЕ

№ 14554

гр. София, 30.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 150 СЪСТАВ, в публично заседание на пети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЛЮБОМИР ИЛ. ИГНАТОВ

при участието на секретаря ХРИСТИЯНА Р. РАЧЕВА
като разглежда докладваното от ЛЮБОМИР ИЛ. ИГНАТОВ Гражданско дело
№ 20221110136277 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 124 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) и следващите.

Образувано е по искова молба А. Р. Н. с ЕГН ***** и М. Г. Г. с ЕГН *****, и двамата с адрес ..., и двамата със съдебен адрес ... (ищци) чрез упълномощения процесуален представител адвокат Х. П.. Ищците твърдят, че са наследили 1/2 от наследството на К.М. Н.. Преди да почине наследодателката им била осъдена да заплати парични задължения в полза на ответника със заповед за изпълнение, въз основа на която на 04. 03. 2013 г. е бил издаден изпълнителен лист. През същата година срещу наследодателката им било образувано изпълнително дело и били изпратени заповедни съобщения. След връчването на поканата за доброволно изпълнение наследодателката им започнала едномесечно да внася парични суми между 100 и 150 лева по платежната сметка на съдебния изпълнител. Последното частично плащане тя направила на 19. 04. 2017 г. Твърдят, че предприетото през 2018 г. действие по налагането на заповед не е било приложено поради пропуск на вискателя да внесе дължимата авансова такса, поради което извършеното от съдебния изпълнител действие е неправомерно и негодно да породи предвидените в закона правни последици. Понеже погасителната давност не е била прекъсната през 2018 г., то правят извод, че основното вземане и всички произтичащи от него акцесорни задължения са се погасили по давност. През 2019 г. наследодателката им починала, няколко месеца след което изпълнителното дело е следвало да бъде прекратено поради настъпване на „перемпция“. Оттогава насетне всички следващи действия на съдебния изпълнител се явяват действия по едно вече прекратено „ex lege“ изпълнително производство и не са от естество да прекъснат давността. Уточняват, че в рамките на изпълнителното производство не са били удържани суми от тях. Обосновават наличието на правен интерес за предявяването на отрицателните установителни иски. Позовават се на съдебна практика. Искат от съда да признае за установено спрямо ответника, че всеки един от ищите не му дължи 1/2 от паричните задължения, за които е бил издаден изпълнителен лист срещу наследодателката им. Претендират разноси.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника „Т.С.“ ЕАД, ЕИК ..., седалище и адрес на управление град ... Оспорва предявените иски като

неоснователни. Признава, че на 04. 03. 2013 г. в негова полза е бил издаден изпълнителен лист срещу наследодателката на ишците. Поддържа, че приложимата погасителна давност в случая всъщност е петгодишна. Обосновава тезата, че влязлата в сила заповед за изпълнение следва да бъде приравнена на влязло в сила съдебно решение, във връзка с което се позовава на чл. 117, ал. 2 ЗЗД. Поддържа прекъсване на течението на давностния срок чрез възлагане на изпълнителни действия с молбата за образуването на изпълнителното производство по чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ, а освен това заявява, че всяко едно частично плащане от наследодателката на ишците съставлява и признание на дълга, което също прекъсва течението на давността. Намира, че давността е била прекъсната и с налагането на заповед на 18. 01. 2018 г. Излага доводи и за спиране на давността въз основа на ППВС № 3 от 1980 г., като намира, че възприетото различно тълкуване с т. 10 от ТР № 2/2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС поражда действие от обявяването на това тълкувателно решение. Освен това поддържа, че течението на погасителната давност е било спряно през периода, в който изпълнителното производство е било спряно поради смъртта на наследодателката на ишците. Достига до извода, че към момента на подаването на исковата молба погасителната давност не е изтекла. Иска от Софийския районен съд да отхвърли предявения иск. Претендира разноски. Прави евентуално възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК.

След като съобрази твърденията на страните и събраните доказателства, Софийският районен съд направи следните фактически и правни изводи.

Съдът е сезиран с два субективно съединени отрицателни установителни иска с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК. Исковата молба е подадена чрез надлежно упълномощен процесуален представител. Към нея е приложен документ за внесена държавна такса в необходимия размер. При това положение исковата молба е редовна, а предявените с нея искове са процесуално допустими.

В тежест на всеки един от ишците е да установи при условията на пълно и главно доказване наличието на правен интерес да предяви отрицателния си установителен иск, а в тежест на ответника е да установи при условията на пълно и главно доказване твърдените от него основания за спиране или/и прекъсване на течението на погасителната давност спрямо наследодателката на ишците, съответно спрямо всеки един от тях.

Страните не спорят, а и от приобщеният като доказателство по делото заверен препис от изпълнително дело № 20138560401133 по описа на частния съдебен изпълнител Б.Б., рег. номер 856, ареал на действие Софийския градски съд (изпълнителното дело), се установява, че на 04. 03. 2013 г. Софийският районен съд, 117-и състав, издал срещу К.М. Н. изпълнителен лист, с който я осъдил да заплати в полза на ответника въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение по гр. дело № 25442 по описа му за 2012 г. следните парични задължения:

- сумата 4 201 лева и 67 стотинки, представляваща главница за стойността на доставената от ответника топлинна енергия ведно със законната лихва от 12. 12. 2012 г. до изплащане на вземането;
- сумата 650 лева и 8 стотинки, представляваща мораторна лихва;
- сумата 382 лева и 58 стотинки, представляваща разноски в заповедното производство.

На 19. 04. 2013 г. ответникът подал до съдебния изпълнител молба за образуване на изпълнително производство, придружена с изпълнителния лист, в която поискал от съдебния изпълнител също така да „*предприеме изпълнителни действия за събиране на*

вземането“ и на основание чл. 18, ал. 1 от Закона за частните съдебни изпълнители (ЗЧСИ) му възложил да определи начина на изпълнението. Съдебният изпълнител проучил имуществото на К.М. Н. и изпратил запорни съобщения до редица търговски банки, от две от които на 10. 05. 2013 г. и на 18. 05. 2013 г. („...“ АД, съответно „...“ АД) били върнати съобщения, с които се потвърждавали наложените запори. Успоредно с това поканата за доброволно изпълнение била връчена на К.М. Н. чрез куриер на 23. 05. 2013 г.

След това на 10. 06. 2013 г. К.М. Н. подала молба до съдебния изпълнител, с която поискала да бъде вдигнат наложения запор върху банковата ѝ сметка в „...“ („...“ АД), тъй като по нея постъпвали суми за погасяване на потребителски кредит и предложила на основание чл. 443 ГПК да погасява вместо това дълга по изпълнителното дело на равни месечни вноски, представляващи 10 % от главницата по предявения ѝ изпълнителен лист, в размер на по 150 лева, платими от 9 до 12 число на месеца. Съдебният изпълнител преценил, че предложеният начин на изпълнение е в състояние да удовлетвори вискателя с ръкописно разпореждане от 11. 06. 2013 г. Впоследствие в периода 10. 06. 2013 г. – 13. 04. 2017 г. К.М. Н. извършила общо 46 частични плащания по платежната сметка на съдебния изпълнител на стойност общо 5 614 лева и 78 стотинки (първото плащане на стойност 150 лева е направено с платежно нареждане, приложено към молбата по чл. 443 ГПК, а останалите плащания са отразени на гърба на изпълнителния лист). Въпреки постъпленията на 29. 12. 2016 г. ответникът в качеството си на вискател отправил искане до съдебния изпълнител да наложи запор на банковите сметки на длъжницата и запор върху трудовото ѝ възнаграждение и/или върху пенсията ѝ. Във връзка с това искане съдебният изпълнител констатира, че не е внесена дължимата от вискателя авансова такса, поради което му изпратил съответно съобщение, което той получил на 23. 10. 2017 г. След това с молба, постъпила при съдебния изпълнител на 02. 11. 2017 г., ответникът представил документ за внесената авансова такса. След последното плащане по изпълнителното производство (видно от последния протокол за извършено погасяване, съставен от съдебния изпълнител), направено на 13. 04. 2017 г., К.М. Н. била погасила чрез плащане разносните за заповедното производство в размер на 382 лева и 58 стотинки, цялата „мораторна лихва“ в размер на 650 лева и 8 стотинки, цялата законова лихва върху непогасената главница, начислена от 12. 12. 2012 г. до последното частично плащане на 13. 04. 2017 г., както и част от главницата. Непогасената чрез плащане част от главницата възлизала на 1 421 лева и 26 стотинки, като върху нея продължавала да се начислява законна лихва от 14. 04. 2017 г. до окончателното изплащане.

След 13. 04. 2017 г. периодичните плащания били преустановени, а запорните съобщения до К.М. Н. били върнати от куриера с отбелязване, че са останали „непотърсени“ (банковата ѝ сметка при „...“ АД да била надлежно запорирана на 23. 01. 2018 г.). При това положение на 26. 07. 2021 г. съдебният изпълнител изготвил „справка за валидност на физическо лице“, от която установил, че К.М. Н. е починала на 22. 01. 2019 г. Сетне спрял изпълнителното производство и указал на ответника да посочи наследниците на починалата в хода на процеса длъжница, предупреждавайки го, че ако не го стори в шестмесечен срок от връчването на съобщението, изпълнителното дело ще бъде прекратено. По молба на ответника от 22. 11. 2021 г. съдебният изпълнител направил опити да изпрати съобщения за призоваване към наследяване на двамата ищци по настоящото дело, които били неуспешни. Все пак ищцата А. Р. Н. научила за съобщението с получаването на незаверен препис от изпълнителното дело на 21. 06. 2022 г., а ищецът М. Г. Г. е научил по-късно, видно от подадената искова молба.

При така установената фактическа и правна обстановка съдът направи следните изводи.

При разглеждането на иска с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК е допустимо да бъдат отчетени факти и обстоятелства, настъпили след приключването на съдебното дирене

в производството, по което е издадено изпълнителното основание (ал. 2). Такива факти биха могли да бъдат както изтичането на погасителната давност след издаването на изпълнителния лист, така и извършените в хода на изпълнителното производство плащания. В разглеждания случай от анализата на приобщения като доказателство заверен препис от изпълнителното дело, се установява, че част от процесните вземания по изпълнителния лист са били погасени чрез плащания от наследодателката на ищците К.М. Н., при което непогасена е останала единствено част от главницата за стойността на доставената топлинна енергия в размер на 1 421 лева и 26 стотинки, както и законовата лихва върху нея от 13. 04. 2017 г. (последното погасяване на лихвата чрез плащане) до окончателното изплащане на главницата. За тези парични притезания по издадения изпълнителен лист съдът следва да провери на следващо място дали е изтекла погасителната давност.

Във връзка с това на първо място съдът трябва да обсъди коя е приложимата погасителна давност и от кой момент е започнала да тече тя. По начало паричните притезания за заплащането на стойността на доставена топлинна енергия имат характера на „*периодични плащания*“ по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД, а законовата лихва е лихва по смисъла на същия текст, за които се прилага специалната тригодишна погасителна давност (така Тълкувателно решение № 3 от 2012 г. по тълк. дело № 3 от 2011 г. на ОСГК на ВКС). В дадения случай обаче паричните задължения за стойността на доставената топлинна енергия и за законовата лихва са били установени с влязла в сила заповед за изпълнение. На съда е служебно известно, че е налице противоречива съдебна практика, като едни съдебни състави приемат, че влязлата в сила заповед за изпълнение не може да бъде приравнена на съдебно решение по чл. 117, ал. 2 ЗЗД, а други съдебни състави приемат тъкмо обратното. Според разбирането на настоящия съдебен състав с влизането в сила на заповедта за изпълнение, срещу която не е било подадено възражение в законоустановения срок, започва да тече нова погасителна давност, която е петгодишна съобразно чл. 117, ал. 2 ЗЗД. Това е така, защото след влизането в сила на заповедта за изпълнение между страните се установява по безспорен начин съществуването на съответните парични задължения. Между същите страни и за същите задължения не може да се води отново съдебен спор извън ограничените хипотези на извънреден извънинстанционен контрол. След като процесуалното положение и правните последици на влязлата в сила заповед за изпълнение са идентични с тези на влязлото в сила съдебно решение, то следва да се приеме, че чл. 117, ал. 2 ЗЗД намира приложение и за влязлата в сила заповед за изпълнение. В сходен смисъл е по-актуалната съдебна практика (решение № 3 от 04. 02. 2022 г. по гр. дело № 1722/2021 г., IV г. о. на ВКС).

Щом приложение намира общата петгодишна погасителна давност на основание чл. 117, ал. 2 ЗЗД, то съдът следва да установи от кой момент тя е започнала да тече. Това е моментът на установяването на паричните задължения с влизането в сила на заповедта за изпълнение. Поради процесуално бездействие на страните по делото не беше приложено за послужване заповедното дело, по което е била издадена заповедта за изпълнение, а в самият изпълнителен лист заповедният съд се е задоволил да посочи само че заповедта за изпълнение е влязла в сила, не и точния момент на влизането ѝ в сила. Независимо от липсата на преки доказателства, въз основа на които настоящият съдебен състав би могъл да установи точния момент на влизането в сила на заповедта за изпълнение, съответен извод може да бъде направен въз основа на едно събрано косвено доказателство – изпълнителният лист. От него се установява, че е издаден въз основа на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК. Изпълнителен лист не би следвало да бъде издаван, преди заповедта за изпълнение по чл. 410 ГПК да е влязла в сила. При това положение тя със сигурност е била влязла в сила към датата на издаването на изпълнителния лист, тоест 04. 03. 2013 г. Ищците не установяват течението на погасителната давност да е започнало към по-ранен момент.

Без да се спира на този етап на проблемата за спирането на течението на погасителната давност предвид действието във времето на два определени тълкувателни

акта, съдът следва да отбележи, че са налице данни за редица прекъсвания на течението на погасителната давност. Първо, самото подаване на молба до съдебния изпълнител, която съдържа възлагане по чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ на предприемането на действия по принудително изпълнение, е прекъснало погасителната давност на 19. 04. 2013 г. (чл. 116, б. „в“ ЗЗД и т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26. 06. 2015 г. по тълк. дело № 2 от 2013 г. на ОСГТК на ВКС). Второ, всяко едно частично плащане, извършено от наследодателката на ишците, също е прекъснало погасителната давност. Това е така, защото изпълнителното производство е образувано за конкретизирани по страни, размер и основание парични притезания с обективните и субективните предели на изпълнителния лист. При това положение всяко извършено плащане по изпълнителното производство от страна на длъжника съставлява конклюдентно признание на паричните задължения по изпълнителния лист и прекъсва течението на погасителната давност (чл. 116, б. „а“ ЗЗД). Така течението на погасителната давност е било многократно прекъсвано с признаването на задълженията чрез извършените плащания, при което последното съответно прекъсване е било на 13. 04. 2017 г.

Ишците се позовават и на изтичане на двугодишния срок по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК (така наречената „перемпция“), като обосновават с него недопустимост на предприетите изпълнителни действия и тяхната негодност да прекъснат течението на изпълнителната давност. Във връзка с това съдът приема, от една страна, че за периода на частични плащания 10. 06. 2013 г. – 13. 04. 2017 г. срокът по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК многократно е бил прекъсван с всяко частично плащане. Това е така, защото става въпрос за преценка на съдебния изпълнител по чл. 443 ГПК, направена въз основа на молба на длъжницата (наследодателка на ишците) и провеждано съобразно тази преценка принудително изпълнение. Докато вискателят получава принудително изпълнение на паричните си притезания, за които се води изпълнителното производство, той няма интерес да предприема нови действия по принудително изпълнение. Едва след последното принудително плащане от 13. 04. 2017 г. и преустановяването на постъпленията, е започнал да тече нов двугодишен срок по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК и нов петгодишен давностен срок по чл. 117, ал. 2 ЗЗД, в който вискателят е трябвало да предприеме ново действие по принудително изпълнение, съответно да бъде осъществено действие, изграждащо изпълнителен способ.

Понеже до 15. 04. 2019 г. (присъствен ден) вискателят не поискал предприемането на нови способи на принудително изпълнение, според настоящия съдебен състав изпълнителното производство се е прекратило (тоест още преди смъртта на К.М. Н. на 22. 01. 2019 г.). Разбира се, прекратяването му на тази дата на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК е настъпило автоматично по силата на закона, без да е необходим какъвто и да е акт от съдебния изпълнител. В този смисъл са разясненията, дадени още с Тълкувателно решение № 47 от 1. IV. 1965 г. по гр. дело № 23/65 г., ОСГК на ВС, които бяха препотвърдени при действащия ГПК и с вече цитираната т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26. 06. 2015 г. по тълк. дело № 2 от 2013 г. на ОСГТК на ВКС.

От друга страна, настоящият съдебен състав споделя съдебната практика, която провежда принципно разграничение между погасителната давност и двугодишния срок по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК (решение № 37 от 24. 02. 2021 г. на ВКС по гр. дело № 1747/2020 г., IV г.). Изтичането на двугодишния срок по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК и прекратяването на изпълнителното производство автоматично по силата на закона само по себе си не обуславя извод, че погасителната давност за паричните задължения по изпълнителния лист е изтекла. Независимо от настъпването на „перемпцията“ (която настъпила на 15. 04. 2019 г.), извършването на изпълнително действие, изграждащо изпълнителен способ – налагането на заповед за вземанията на длъжницата К.М. Н. по съответна банкова сметка – е прекъснало още веднъж течението на погасителната давност на 23. 01. 2018 г. Понеже това последно извършено изпълнително действие, изграждащо изпълнителен способ, е било осъществено **преди** прекратяването на изпълнителното производство, то при всички положения успешно

е прекъснало течението на погасителната давност независимо от противоречивата съдебна практика, във връзка с която е образувано тълк. дело № 2 от 2023 г. на ОСГТК на ВКС, по което на този етап не е постановено решение. Действително, ответникът-взискател е отправил до съдебния изпълнител искане за предприемането на това изпълнително действие още на 29. 12. 2016 г. и то не е било извършено от съдебния изпълнител продължително време поради нередовност – пропускът на ответника-взискател да внесе дължимата авансова такса. Тази нередовност обаче след указания на съдебния изпълнител е била отстранена своевременно с молба от ответника-взискател от 02. 11. 2017 г. Поправянето на нередовността я заличава с обратно действие и тогава процесуалното действие се счита, че е било редовно към момента на извършването му. Следователно искането на ответника-взискател за налагане на запор върху вземанията на К.М. Н. по съответната банкова сметка от 29. 12. 2016 г., както и самото налагане на запора на 23. 01. 2018 г., успешно са прекъснали течението на погасителната давност (чл. 116, б. „в“ ЗЗД).

След това последно прекъсване на погасителната давност на 23. 01. 2018 г. обаче не се установява нито предприемането на нови изпълнителни действия, нито друго основание за прекъсване или/и спиране на течението на погасителната давност. Действително, съдебният изпълнител е констатирал смъртта на наследодателката на ищците, настъпила на 22. 01. 2019 г., като със свое разпореждане от 29. 09. 2021 г. спрял на основание чл. 432, т. 3 във връзка с чл. 229, ал. 1, т. 2 ГПК изпълнителното производство. Прочее, спирането на производството поради смъртта на страна настъпва автоматично по силата на закона, а актовете на съда, съответно на съдебния изпълнител, само го прогласяват (мотивите към вече цитираната т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26. 06. 2015 г. по тълк. дело № 2 от 2013 г. на ОСГТК на ВКС; определение № 27 от 23. 02. 2021 г. на ВКС по ч. гр. дело № 3129/2020 г., I г. о.). Към момента на смъртта на К.М. Н. обаче изпълнителното производство вече е било прекратено автоматично по силата на закона с изтичането на двугодишния срок по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК на 15. 04. 2019 г. При това положение е невъзможно изпълнителното производство да е било спряно поради смъртта ѝ – защото не може едно прекратено производство да бъде спряно след прекратяването си. Тъкмо затова и не може да бъде поставян въпросът за евентуалното спиране на погасителната давност поради спирането на изпълнителното производство във връзка със смъртта на К.М. Н.. Исканията на ответника-взискател от 21. 10. 2021 г. и от 22. 11. 2021 г. за конституиране на наследниците на длъжницата в изпълнителното производство не съставляват предприемане на действия по принудително изпълнение, нито извършване на процесуални действия, изграждащи принудителен способ, поради което не са прекъснали течението на давността.

Следва да се отбележи, че предявяването на разглежданите в настоящия исков процес отрицателни установителни искове също не прекъсва течението на погасителната давност, каквото погрешно впечатление би могло да се създаде от текста на чл. 116, б. „б“ ЗЗД. Това е така, защото става въпрос за предявяване на искове от наследниците на длъжницата, а не от кредитора. В трайната си практика по приложението на чл. 116, б. „б“ ЗЗД ВКС приема, че погасителната давност се счита прекъсната с предявяването на иск от носителя на спорното вземане (решение № 235 от 21. 09. 2012 г. по гр. дело № 1762/2011 г., III г. о., решение № 57/27. 06. 2018 г. по гр. дело № 591/2017 г., II г. о., решение № 99/23. 10. 2018 г. по гр. дело № 4991/2017 г., II г. о., решение № 705/29. 10. 2010 г. по гр. дело № 1744/2009 г., I г. о., решение № 99/10. 05. 2013 г. по гр. дело № 681/2012 г., I г. о.). Предявяването на отрицателен установителен иск няма за последица предвиденото в чл. 116, б. „б“ ЗЗД и чл. 115, б. „ж“ ЗЗД действие. Противното би означавало, че с реализиране на защитата чрез оспорване на вземането от страна на длъжника по изпълнителното дело се прекъсва течащата в негова полза погасителна давност, което би довело до влошаване на положението му и противоречи на смисъла на закона. Съдът приема освен това, че с предявяването на исковата молба течението на погасителната давност не е било прекъснато и на основание чл. 116, б. „а“ ЗЗД. С исковата молба ищците не признават задълженията по

изпълнителния лист, а напротив, оспорват съществуването им.

И така, щом като последното прекъсване на течението на погасителната давност е станало на 23. 01. 2018 г., от този момент е започнала да тече нова петгодишна давност. Тя не е била прекъсната, нито спряна, включително след предявяването на исковата молба на 05. 07. 2022 г. Така докато настоящият исков процес е бил висящ на 23. 01. 2023 г. петгодишната погасителна давност е изтекла. Според настоящия съдебен състав това е обстоятелство, което е от значение за спорното право, и следва да бъде съобразено на основание чл. 235, ал. 3 ГПК.

Най-сетне съдът следва да разгледа и въпроса за активната материалноправна легитимация на двамата ищци. От данните от приобщения като писмено доказателство заверен препис от изпълнителното дело е видно, че съдебният изпълнител е направил опит да връчи на двамата ищци съобщения за призоваване към наследяване на основание чл. 429, ал. 2 ГПК във връзка с чл. 51 от Закона за наследството (ЗН). Тоест към момента на изпращането на заверения препис от изпълнителното дело по настоящото дело съдебният изпълнител е третирали наследството на починалата длъжница като незаето. Незаेतото наследство представлява съвкупност от имуществени права и задължения (в случая меродавни са задълженията) без правен субект, който да е техен носител; става въпрос за преходно състояние, защото приемането на незаेतото наследство произвежда обратно действие (чл. 48, изр. второ ЗН; П.В., „Система на българското наследствено право“, 2019 г., стр. 269). По приобщения като доказателство заверен препис от изпълнителното производство няма данни двамата ищци да са заявили приемат ли или се отказват от наследството (съобщенията на съдебния изпълнител не са им били връчени успешно). Но ако няма данни по изпълнителното дело ищите да са приели наследството на починалата длъжница, съответно да са наследили процесните задължения по изпълнителния лист, това не поставя ли под съмнение и активната им материалноправна легитимация по исковете с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК? Според настоящия състав, макар и да няма данни по изпълнителното дело за приемане на наследството, такъв положителен извод все пак може да бъде направен въз основа на самото предявяване на исковата молба. Известно е, че приемането на наследството може да бъде направено както изрично, така и с конклюдентни действия (чл. 49, ал. 2 ЗН), които са строго лична преценка на наследниците (определение № 315, постановено на 23. 06. 2015 г. по гр. дело № 3092 по описа на ВКС, I г. о., за 2015 г.). За целите на настоящия исков процес упълномощаването на процесуален представител, което ищите са направили лично, за да заведе субективно съединени отрицателни установителни искове с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК, с твърдения, че наследените от тях парични задължения са погасени по давност, следва да се разглежда като приемане на наследството чрез конклюдентни действия. При това положение е налице активна материалноправна легитимация на ищите.

За пълнота следва да се отбележи, че проблемата за действието във времето на Постановление на Пленума на ВС № 3 от 1980 г., Тълкувателно решение № 2 от 26. 06. 2015 г. по тълк. дело № 2 от 2013 г. на ОСГТК на ВКС и Тълкувателно решение № 3 от 2023 г., постановено по тълк. дело № 3 от 2020 г., ОСГТК на ВКС, макар и по начало релевантна към разглеждания казус (изпълнителното производство е образувано преди 26. 06. 2015 г.), не обуславя крайните изводи на първостепенния съд и не следва да бъде обсъждана. Това е така, защото погасяването на остатъка от главницата по изпълнителния лист и съответната й законова лихва е настъпило в периода след 26. 06. 2015 г. Без значение е дали преди този момент течението на погасителната давност е било спряно или не.

В обобщение, първостепенният съд намира, че предявените искове следва да бъдат изцяло уважени поради погасяване на спорните вземания чрез плащания и по давност.

По разноските. При този изход на спора съдът следва да присъди в полза на ищите сторените от тях разноски. Те се изразяват в заплатената държавна такса в размер на 209

лева и 38 стотинки (надвнесената част подлежи на възстановяване, а не следва да се присъжда като разноски по делото). Според приложения заверен препис от договор за правна защита и съдействие страните по него са уговорили адвокатско възнаграждение в размер на общо 1 680 лева. Понеже обаче страните са уговорили и начин на плащане „по банков път или в брой, срещу разписка в кантората на адвоката“ и не са представени доказателства за така уговореното плащане, то разноски за адвокатско възнаграждение не следва да се присъждат, съответно съдът не следва да обсъжда и възражението на ищеца по чл. 78, ал. 5 ГПК. Разноските за внасянето на държавната такса са сторени изцяло от ищцата А. Р. Н., поради което следва да бъдат присъдени на нея.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 439 от Гражданския процесуален кодекс, че ищцата А. Р. Н. с ЕГН ***** и с адрес ..., **не дължи** на ответника „Т.С.“ ЕАД, ЕИК .., сумата **2 100 лева и 84 стотинки**, представляваща 1/2 от главница за стойността на доставена топлинна енергия ведно със законната лихва от 12. 12. 2012 г. до изплащане на вземането, сумата **325 лева и 4 стотинки**, представляваща 1/2 от мораторна лихва, както и сумата **191 лева и 29 стотинки**, представляваща 1/2 деловодни разноски, за които суми е бил издаден изпълнителен лист на 04. 03. 2013 г. от Софийския районен съд, 117-и състав, по гр. дело № 25442 по описа му за 2012 г. и за които е било образувано изпълнително дело № 20138560401133 по описа на частния съдебен изпълнител Б.Б., рег. номер 856, ареал на действие Софийския градски съд.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 439 от Гражданския процесуален кодекс, че ищецът М. Г. Г. с ЕГН ***** и с адрес ..., **не дължи** на ответника „Т.С.“ ЕАД, ЕИК .., сумата **2 100 лева и 84 стотинки**, представляваща 1/2 от главница за стойността на доставена топлинна енергия ведно със законната лихва от 12. 12. 2012 г. до изплащане на вземането, сумата **325 лева и 4 стотинки**, представляваща 1/2 от мораторна лихва, както и сумата **191 лева и 29 стотинки**, представляваща 1/2 деловодни разноски, за които суми е бил издаден изпълнителен лист на 04. 03. 2013 г. от Софийския районен съд, 117-и състав, по гр. дело № 25442 по описа му за 2012 г. и за които е било образувано изпълнително дело № 20138560401133 по описа на частния съдебен изпълнител Б.Б., рег. номер 856, ареал на действие Софийския градски съд.

ОСЪЖДА ответника „Т.С.“ ЕАД с ЕИК .. да заплати в полза на ищцата А. Р. Н. с ЕГН ***** сумата **209 лева и 38 стотинки**, представляваща разноски в първоинстанционното производство.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от връчването на преписа.

Електронни преписи от решението да се връчат на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____

